

Porušování práv k ochranné známce

Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., je třeba úmyslu, který se musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o výrobky neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1191/2007, ze dne 24.10.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného H. V. H. proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 11 To 251/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Benešově pod sp. zn. 1 T 11/2007, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 11 To 251/2007, a rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. 1 T 11/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Benešově přikazuje, aby věc obviněného H. V. H. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. 1 T 11/2007, byl obviněný H. V. H. uznán vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 9. 9. 2006 ve 21.20 hodin přepravoval po dálnici směrem na P. v nákladovém prostoru dodávkového motorového vozidla tov. zn. Mercedes Sprinter 316, za účelem uvádění do oběhu nejméně 2645 párů sportovní obuvi vyrobené z různých materiálů a v různých kombinacích barev neoprávněně označených označeními, která jsou identická či zaměnitelně podobná se zapsanými ochrannými známkami Puma, registrovanými u Světové organizace duševního vlastnictví, platné na území České republiky pod č. 439162, 480105, 426712, 480708, 581191, přestože od majitele ochranné známky společnosti P. A. R. D. S., se sídlem W. S., H., B. D., zastoupené v České republice společností A., a. s., se sídlem P., P. V., neměl souhlas k jejich užití.

Za tento trestný čin byl obviněný H. V. H. odsouzen podle § 150 odst. 1 tr. zák. za použití § 45 odst. 1 tr. zák. k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 400 hodin. Podle § 53 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. byl dále odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 100.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. mu byl pro případ nevykonání peněžitého trestu stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla společnost A., a. s., se sídlem P., P. V., odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek napadl obviněný H. V. H. odvoláním, o němž Krajský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 11 To 251/2007, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku, kterým byl obviněnému uložen peněžitý trest spolu s náhradním trestem odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněnému uložil podle § 53 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. peněžitý trest ve výši 30.000,- Kč, a pro případ, že by tento trest nebyl vykonán ve stanovené lhůtě, stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 týdnů.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný H. V. H. prostřednictvím obhájce Mgr. M. S. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku uvedl, že převážené zboží nebylo dovolatele, z převozu neoprávněně označeného zboží mu neplynul žádný majetkový prospěch, nebyl ani subjektem, který by se účastnil vztahu, v jehož rámci by došlo k prodeji předmětného zboží či k jeho směně, které by bylo možno považovat za uvedení takového zboží do oběhu. Tato tvrzení připouští i nalézací soud, který prohlásil, že provedené důkazy spolehlivě neprokázaly, že by měl obviněný v úmyslu převážené zboží prodávat sám a spíše se nabízí úvaha, že toto zboží převážel pro další osoby. Podle názoru dovolatele pak není správné hodnocení jeho jednání jako trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. Dovolatel trvá na tom, že se v jeho případě jednalo jen o službu, která spočívala výhradně v řízení dodávkového motorového vozidla z B. do P., a měla výhradně technický charakter, který nemá s nezákonným jednáním nic společného. Uvádění předmětného zboží do oběhu nelze vykládat tak, že kdokoliv, kdo přijde s daným zbožím do styku a o jeho existenci ví, se dopustí souzeného trestného činu. Z výše uvedeného obviněný dovedl, že jeho jednání nebylo trestné a nebyla tak naplněna skutková podstata trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák.

V závěru svého dovolání obviněný H. V. H. navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek zrušil a sám podle § 265m odst. 1 tr. ř. ve věci rozhodl tak, že se obviněný zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem.

Nejvyšší státní zástupkyně, již bylo dovolání obviněného H. V. H. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu k podanému dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda je podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř. Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námítky naplňují jím uplatněný dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Nejvyšší soud neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu Nejvyšší soud zjistil, že dovolání obviněného H. V. H. je důvodné. Vycházel přitom z následujících skutečností:

Dovolatel v rámci svého mimořádného opravného prostředku namítl nesprávnou právní kvalifikaci jeho jednání ohledně aplikace § 150 tr. zák. Obviněný v tomto směru zejména namítl, že se v jeho případě jednalo jen o službu spočívající v přepravě předmětného zboží a že rozhodně neměl zejména v úmyslu dát zboží dále do oběhu, když toto zboží nebylo jeho a ani jej pro sebe nevezl. Namítl tedy absenci subjektivní stránky souzeného trestného činu zejména ve vztahu ke znaku „uvede do oběhu výrobky ... neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou ...“.

Jak vyplynulo z výroku o vině rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. 1 T 11/2007, obviněný H. V. H. se měl uvedeného trestného činu dopustit tím, že „ ... přepravoval po dálnici směrem na P. v nákladovém prostoru dodávkového vozidla tov. zn. Mercedes Sprinter ... za účelem uvádění do oběhu nejméně 2645 párů sportovní obuvi vyrobené z různých materiálů a v různých kombinacích barev neoprávněně označených označeními, která jsou identická či zaměnitelně podobná se zapsanými ochrannými známkami Puma ... „

Již z této skutkové věty výroku o vině vyplývá, že jednání obviněného spočívalo v tom, že pouze realizoval dopravu předmětného zboží, které nebylo v jeho vlastnictví, přičemž ze skutkové věty není vůbec zřejmé, zda obviněný věděl, že zboží, které převážel je neoprávněně označeno označeními, která jsou identická či zaměnitelně podobná se zapsanými ochrannými známkami Puma, registrovanými u Světové organizace duševního vlastnictví, platné na území České republiky pod č. 439162, 480105, 426712, 480708, 581191, přestože od majitele ochranné známky společnosti P. A. R. D. S., se sídlem W. S., H., B. D., zastoupené v České republice společností A., a. s., se sídlem P., P. V., neměl souhlas k jejich užití, a zda byl přinejmenším srozuměn s tím, že se převozem takto neoprávněně označené obuvi dopouští uvádění do oběhu takových neoprávněně označených výrobků. Tento závěr je ovšem rozhodující pro posouzení, zda obviněný jednal úmyslně při uvádění tohoto zboží do oběhu [srov. § 4 písm. a), b) tr. zák.], a to také s ohledem na to, že zboží vezl zřejmě pro jinou osobu, jak dále vyplynulo z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž dokazování ohledně této subjektivní stránky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., jímž byl uznán vinným, nebylo v průběhu hlavního líčení provedeno.

Soud prvního stupně dále ve velmi stručném odůvodnění svého rozhodnutí na straně 2 a 3 konstatoval, že obhajoba obviněného H. V. H. je nevěrohodná a účelová a byla vyvrácena zejména výpovědí svědka V. K. T., který jel s obviněným ve vozidle a vypověděl, že jeli s obviněným z P. do B., kde se krátce zdrželi a poté jeli zpět. Dále soud shrnul výpověď svědků, zaměstnanců celního ředitelství, kteří vypověděli, že řidič uvedl, že veškeré krabice v dodávce obsahují boty s tímto logem a zboží celníkům vydal. Zejména na základě toho a listinných důkazů dospěl soud k závěru, že obviněný svým jednáním naplnil uvedený trestný čin jak po objektivní stránce, tak i po stránce subjektivní. K subjektivní stránce pak dále uvedl již jen to, že skutečnost, že obviněný věděl, jaké zboží veze, dokazuje to, že obviněný měl vzorky obuvi přímo v kabině a také to, že sám celníkům řekl, že veze boty. S ohledem na to se jevílo nalézacímu soudu nelogické, aby obviněný nevěděl, jaké zboží veze. Navíc takováto činnost vietnamských obchodníků je zcela obvyklá.

Odvolací soud se ohledně výroku o vině zcela ztotožnil se soudem první instance a k odvolacím námitkám obviněného uvedl na straně 2 odůvodnění svého rozsudku, že ze skutkových i právních závěrů nalézacího soudu lze spolehlivě dovodit, že obviněný věděl, jaký druh zboží převáží, i to, že jde o zboží neoprávněně označené markanty, které jsou identické či zaměnitelně podobné se zapsanými ochrannými známkami Puma. Podle odvolacího soudu o tom svědčí jak výsledek celní kontroly, tak i výpovědi obou celníků, kteří tuto kontrolu prováděli. Pokud obviněný tvrdil, že nevěděl, co veze, pak odvolací soud poukázal na jeho výpověď, že celníkům sdělil, že veze botasky a ve všech krabicích je tatáž značka. Soud druhého stupně zdůraznil, že skutečnost, že se jedná o padělky bot s označením Puma, šlo zjistit nejen z pořízené fotodokumentace, ale i pouhým laickým pohledem.

Trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., spáchá ten, kdo doveze, vyveze nebo uvede do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl, který se ovšem musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o výrobky neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou.

V dané věci nevznikají pochybnosti o tom, že obviněný H. V. H. dne 9. 9. 2006 ve 21.20 hodin přepravoval po dálnici směrem na P. v nákladovém prostoru dodávkového motorového vozidla tov. zn. Mercedes Sprinter 316, nejméně 2645 párů sportovní obuvi vyrobené z různých materiálů a v různých kombinacích barev neoprávněně označených označeními, která jsou identická či zaměnitelně podobná se zapsanými ochrannými známkami Puma, registrovanými u Světové organizace duševního vlastnictví, platné na území České republiky pod č. 439162, 480105, 426712, 480708, 581191, přestože od majitele ochranné známky společnosti P. A. R. D. S., se sídlem W. S., H., B. D., zastoupené v České republice společností A., a. s., se sídlem P., P. V., neměl souhlas k jejich užití. V tomto směru je třeba dokazování provedené nalézacím soudem v hlavním líčení považovat za úplné a pro tento závěr dostatečné. Za uvádění do oběhu se ve smyslu platné a ustálené judikatury považuje nejen prodej takových výrobků neoprávněně označovaných ochrannou známkou nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou konečnému spotřebiteli, ale i převod takového zboží od výrobce na velkoobchodníka, doprava takových výrobků do prodejny apod., neboť již tím výrobek obíhá na trhu, kterým se míní nejen trh maloobchodní, ale i velkoobchodní.

Na druhé straně nelze však přehlédnout, že obviněný předmětné zboží pouze převážel, a že subjektivní stránku považovaly soudy obou stupňů za naplněnou již tím, že věděl, že veze boty a že celníkům řekl, že ve všech krabicích jsou stejné boty. Tato skutečnost ovšem nic nevyovídá o tom, zda obviněný věděl, že tyto boty určité značky jsou touto značkou neoprávněně označeny a že převoz tohoto zboží směřuje k maloobchodnímu prodeji, jak uzavřely oba soudy. Nedostatek subjektivní stránky stran úmyslu ohledně neoprávněného označení si nejspíš uvědomil odvolací soud, který doplnil ve svém odůvodnění větu, že to, že jde o napodobeniny, muselo být obviněnému zřejmé již pouhým pohledem, a to i z pořízené fotodokumentace. Nejvyšší soud k tomuto však uvádí, že z pořízené fotodokumentace to na první pohled zřejmé není, rozhodně ne laikovi, za kterého je třeba, pokud nebude v řízení prokázán opak, považovat i obviněného. Vzhledem k tomu soudy obou stupňů pokud jde o zjištění subjektivní stránky trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák. na straně obviněného H. V. H. pochybily, když se dále již zjišťováním úmyslu ve vztahu k neoprávněnosti označení, zákonem požadovaného, a k uvádění do oběhu v shora naznačeném smyslu nezabývaly a považovaly věc tímto za uzavřenou. Nejvyšší soud také nemůže opomenout další pochybení, spočívající v tvrzení soudu prvního stupně, že by bylo nelogické, aby obviněný nevěděl, co veze, přičemž dále prakticky uvedený úmysl obviněného dovedl ze skutečnosti, že takováto činnost vietnamských obchodníků je zcela obvyklá. Navíc svědek V. K. T., na kterého nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje z hlediska vyvrácení obhajoby obviněného, nic podstatného ve vztahu k rozhodným skutečnostem, pokud jde o zmíněný úmysl obviněného, neuvedl. Nejvyšší soud proto považuje takové odůvodnění závěru o existenci úmyslu v jednání obviněného nejen za zcela nedostačující, ale také za odporující základním zásadám hodnocení důkazů v trestním řízení (srov. § 2 odst. 6 tr. ř.). Nelze totiž odsoudit někoho na základě konstatování, že jeho obhajoba se soudu jeví jako nelogická a navíc, že posuzovaného trestného jednání se dopouští většina určité komunity, do níž obviněný patří, a proto tak obviněný aniž by to bylo dostatečně prokázáno v hlavním líčení provedeným dokazováním, musí činit také. Závěry soudů obou stupňů v tomto směru vzbuzují za současného stavu dokazování a na něj navazujících úvah obou zmíněných soudů značné pochybnosti o správnosti právní kvalifikace jednání obviněného H. V. H. jako trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., neboť není zřejmé, zda u obviněného existovalo zavinění minimálně ve formě nepřímého úmyslu, a to nejen ve vztahu k převozu určitého zboží, nýbrž také ve vztahu k vědomí obviněného, že jde o výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou, a že se z jeho strany jedná o úmyslné uvádění takového zboží do oběhu.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal ve smyslu § 265k odst. 1 tr. ř. podané dovolání obviněného H. V. H. důvodným, a proto z podnětu tohoto dovolání podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil

napadený rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. 11 To 251/2007, a rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. 1 T 11/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Okresnímu soudu v Benešově, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru Nejvyšším soudem zjištěných vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení se nalézací soud zejména zaměří na to, zda byla v případě obviněného H. V. H. naplněna subjektivní stránka trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., ve vztahu k tomu, že jde o výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou, a že se z jeho strany jedná o úmyslné uvádění takového zboží do oběhu, a v tomto směru se opře o provedené důkazy, případně dále dokazování doplní v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Přitom bude mít na zřeteli, že posouzení, zda jde o ochrannou známku, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo o známku s ní snadno zaměnitelnou ve smyslu § 150 odst. 1 tr. zák., je otázkou výlučně právní, a nikoli znaleckou, avšak při jejím řešení se mohou orgány činné v trestním řízení opírat též o závěry znaleckého posudku, zejména pokud jde o závěr, zda i z laického pohledu bylo možno toto u konkrétního převáženého zboží – 2645 párů sportovní obuvi jednoznačně zjistit. Teprve poté posoudí, zda došlo k naplnění souzeného trestného činu či zda obviněného jednání nenaplnuje jiný trestný čin či zda vůbec je trestné, přičemž své závěry bude opírat pouze o důkazy v řízení provedené a nikoli o všeobecná tvrzení a odkazy na zpravidla obvyklé jednání některých osob.

Přitom bude Okresní soud v Benešově postupovat v souladu se shora vysloveným právním názorem Nejvyššího soudu (srov. § 265s odst. 1 tr. ř.), při odůvodňování rozsudku pak bude postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. V neposlední řadě odvolací soud neopomene respektovat zásadu zákazu změny v neprospěch obviněného (*reformationis in peius*), neboť právě na základě jeho dovolání došlo ke zrušení rozsudku soudu druhé instance (§ 265s odst. 2 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)

- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)